

matěj dadák
muž bez jazyka

host

© Matěj Dadák, 2021

Cover illustration © Michal Chodanič, 2021

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0668-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0669-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0670-5 (MobiPocket)

Děkuju všem, bez nichž by to nešlo: Petře, Šimonkovi,
Mikuláškovi a v neposlední řadě také sluchátkům
s aktivním potlačením okolního hluku.

Říká se, že jako první odletí ptáci, ale když nad tím tak přemýšlím, nejdřív ztichly cikády. Severní vítr z hor, který tři týdny rozhazoval po krajině kontejnery na odpad jako průvan krabičky od léků, utichl už před dvěma dny, a tak to ticho bylo o to výraznější. Zcela hladké moře. Nebe bez mráčků. Na horizontu v dálce tanker a nad ním slunce. Nebýt těch povalených kontejnerů na pláži, tak svět vypadal jako pohlednice – lákavě, ale beze zvuku a ploše. Možná si to tak vybavuju proto, že svět dnes vypadá úplně jinak. A to nejen díky tomu, že zvuk se – přirozeně – do krajiny vrátil.

„Shoot me — tum du duuum duuooom, shoot me — tum du duuum duuooom, shoot me — tum du duuum duuooom, shoot me — tum du duuum duuooom,“ kroutil se Arnošt u stolečku před třemi mladičkými hosteskami. „Musí to začít nějak takhle, to je jedinej možnej otvírák, dneska s odstupem času se nedá uvěřit tomu, že to původně otvírák být neměl, natož že se ta deska málem jmenovala *Everest!*“

„Jaká deska?“ pípla téměř neslyšně hosteska C.

Arnošt spráskl ruce. „Tak to je pak těžký, to je pak těžký se domluvit, to tady můžu syčet ‚shoot me‘ donekonečna. Jak mám s váma mluvit o literatuře, když neznáte poslední desku Beatles?!“

„Jo, to je ta fotka s tím přechodem!“ zasvítily oči hostesce B, která byla s googlem nejrychlejší ze všech.

„Ano ta, přesně ta fotka na přebalu *Abbey Road*, poslední desky Beatles. Poslední studiově nahraný desky Beatles, přesněji... jasně, poslední je *Let It Be*, ale *Abbey Road* nahráli až po ní. Tak si to najděte na Spotify, nebo

co používáte, a pochopíte, že neexistuje jinej otvírák než Shoot me — tum du duuum duuooum — *Come Together* — jediné tak ta deska mohla začít. Tak si to pusťte, já ještě donesu víno, vy si to zatím pusťte a pak se můžeme bavit dál.“

Arnošt svůj hlouček hostesek, které začaly hledat skladbu v mobilech, opustil a vydal se řidnoucím sálem směrem k vinnému baru. Bylo to už dávno po jeho rozmáchlém období, poté co jeho prvotina *Lidé za oknem* byla nominována na prestižní literární cenu. Normálně o tom už Arnošt sám od sebe nemluvil, ale ten večer udělal výjimku. Zmínil se o svém úspěchu těm třem hosteskám, nejspíš zejména kvůli pohledu hostesky B. Ovšem, co už Arnošt při té zmínce uvedl nepřiměřeně tišším hlasem, bylo, že šlo o nominaci v kategorii pro začínající autory, prostě to „začínající“ lehce zamaskoval pokašláním a natočením hlavy trošku stranou, směrem k hluku večírku, aby mu bylo špatně rozumět. Ale vlastně ne, buďme alespoň na začátku knihy upřímní — informaci se začínajícími autory zamlčel zcela a záměrně, a když si sáhneme úplně do svědomí: Arnošt v podstatě u toho stolečku zašumloval i slovo „nominace“, takže znělo jako „dokonce“ a znělo to tak i Arnoštovi, ani se při té lži nečervenal — nepokládal ji za lež, on se v tu chvíli zase cítil jako laureát, už tomu sám zase na okamžik uvěřil.

Vždycky tvrdil, že literárními cenami, bez ohledu na jejich prestiž, pohrdá, ale po oné nominaci ten malicherný předsudek vzal pokorně zpátky. Kniha *Lidé za*

oknem se konečně dočkala pozornosti, uznání a snad i určité rehabilitace v očích čtenářů, ne všechny recenze byly úplně nadšené, avšak nominace je smetla ze stolu. Arnoštovi to porozumění, pochopení a ocenění jeho debutu dodalo nečekanou inspiraci a vzpruhu a v následném rozmáchlém období bleskově vychrlil hned několik děl nových. Jedno z nich neslo název *Intermezzo*, ten příběh se bohužel nedá vyprávět, jenom číst, jak Arnošt během charitativního večírku u několikáté skleničky vína hosteskám vysvětloval, to prostě není možné jen tak vyprávět.

„Proč ne?“ zeptala se hosteska B — ta nejhezčí z hostesek —, poté co se Arnošt vrátil ke stolku s vínem pro všechny a dívky se jednoznačně shodly, že *Come Together* byl vynikající a jediný možný otvírák pro poslední desku Beatles. A Arnošt s tím počítal, doufal v to, že zrovna hosteska B bude zvědavá, co za těmi jeho okolky vězí.

„Protože se mi přičí vyprávět příběh jiným způsobem, než jsem ho napsal, a ani to neumím a vyprávět ten děj lineárně se mi přičí dvojnásob, to bych ho nemusel psát, ale pouze líčit jako nějakou špatnou anekdotu, což si nezaslouží ani ten příběh, ani vy.“

Nato hosteska B, krytá před okolním světem vysokým stolkem na občerstvení, vyklouzla jedním pohybem z lodičky a opřela si chodidlo přes nárt druhé, už bosé nohy. Mohlo to být proto, že se chystala po dlouhé směně ještě chvíli postát a poslouchat, nejspíš to bylo ale proto, že dobře věděla, jak ji Arnošt celý večer pozoruje.

Každopádně mu to neuniklo — hosteska B si na tom dala záležet. Naklonila se k němu blíž.

„Prosím.“

Arnošt se zatvářil, jako by ho její frivolní nátlak mučil.

„*Lidi za oknem* jste asi nečetly?“ zeptal se bez jakékoliv naděje.

Hostesky zakroutily provinile hlavou.

„Nevadí. Jenom by bylo trošku jednodušší o tom s váma mluvit. *Intermezzo* totiž na mou první knihu navazuje, nebo přesněji, prolíná se s ní. Vypravěč v mém románu *Intermezzo* je bezejmenný — nijak se mu tam neříká, my mu ale pro přehlednost nějak říkejme, jedno jak... třeba Matěj.“

„Jo. Matěj je hezký jméno,“ schválila to hosteska B.

Arnošt kývl a pustil se do vyprávění.

„Dobře, takže tehle Matěj jednou v baru potkal Sylvii, která byla daleko mladší než on. Ještě studovala. Oslovil ji a hned ten první večer skončila u něho doma, jako to často hladové studentky dělávají, nechají se mužem pozvat do bytu za účelem vyjíst mu ledničku a důvod, kvůli kterému si je tam ten muž pozval, berou jako zpestření, ale zároveň jako samozřejmost. Přespí-li taková studentka u muže, logicky se s ním vyspí, pokud tedy on není našrot nebo gay. Ale gay by před ní nejspíš zbrkle a chaoticky nezavíral skříně, ve kterých studentka tuší rezidua spodního prádla mužovy ex-partnerky, se kterými se muž nechce ze sentimentálních nebo zcela praktických důvodů rozloučit. Sylvie poté,

co vyjedla Matějovu ledničku, nejdřív chvilku hledala vhodně divokou hudbu a potom skákala na sedačce. Bavilo ji, jak jehla na vinylové desce následkem toho přeskakuje a zároveň jak Matěj v dychtivém očekávání věci příštích to strpí, protože zálibně pozoruje její do rytmu poskakující řadra, přerušovaný dotek chodidel s povrchem sedačky, na různě dlouhou dobu odhalené části nohou nad koleny a díky tomu divočení stále více vlasů unikajících z gumičky do jejího obličejce. A pak se s ním Sylvie hned tu první noc se vši samozřejmostí vyspala.“

Hosteska C zčervenala, zbylé dvě se naopak tvářily, že ony už mají tuhle životní etapu za sebou, ale Arnošt věděl, že nemají, že je jenom jakožto posluchačky dostal do té správné polohy, našel vodítko, se kterým se mohou v tom příběhu ztotožnit. Hostesky byly ve stejném věku jako Sylvie, a mohly tedy myslet jako ona, mohly si představovat tytéž chyby a tytéž důvody, proč ty chyby opakovat, jako tehdy Sylvie. Arnošt v této fázi vzal z tácku od procházející hostesky další skleničky vína pro sebe a své ukradené hostesky a pokračoval:

„A začali se vídat pravidelně. Matějovi ale připadalo, že možná jen on ten chaos mezi nimi považuje za vztah, často na Sylvii čekal různě po restauracích nebo u sebe doma, přišla pozdě a podle vrávoravé chůze, smíchu a rudých skvrn od červeného vína na rtech bylo jasně patrné, že už někde vasedávala bůhví s kým, a bůhví proč se jí nemohl od předchozího večera dovolat. Tiše trpěl a nebyl už zdaleka tak naivní, aby si myslel, že

poté co mu vyjedla tu první noc ledničku, udělala Sylvie výjimku. Představoval si, kolik ledniček už takto vyjedla a zda v tom náhodou nepokračuje i po tu dobu, co se scházejí. Nechtěl na ni ale zase tlačit, aby ji nepolekal, aby toho živočicha nevyplašil, to jen když se opil, neubráníl se patosu a snažil se jí popsat potenciál, který mezi nimi cítil. Sylvie, jako by ho v těch chvílích vůbec neposlouchala, začala jiné téma, nebo ještě častěji, protože k onomu patosu obyčejně docházelo poté, co prosouložili značnou část noci, spokojeně usnula, ale potom, třeba o týden později, když ji vezl do školy, ho zničehonic pevně objala, že skoro nemohl řídit. Matěj niterně věděl, ano, to je reakce na to, co k sobě cítíme, to je odpověď na to, jestli Sylvie také vidí ten potenciál mezi námi dvěma, dobře že jsem na ni nespěchal!

A měl skutečně pravdu. Pochopil to objetí v autě správně. Sylvie krátce poté sama navrhla, že se k němu přestěhuje. Matěj byl v sedmém nebi. A za tři měsíce Sylvie promovala se zásnubním prstýnkem na ruce.“

„Tak to jí slušně vymyl mozek,“ ulevila si hosteska C.

„Vždyť je to hezký!“ setřela ji hosteska B.

„Je to strašně brzo, přece,“ kroutila hlavou hosteska C. „Kolik jí bylo?“

„Dvacet čtyři.“

„A tomu Matějovi?“

„Třicet šest.“

Hosteska C skepticky kroutila hlavou, ale hosteska A se na Arnošta usmála. „Mně se to taky líbí. Po-
vídej dál.“

„O prázdninách ji Matěj představil příbuzným. To byl otec ještě zdravý. Celá Matějova rodina přijala Sylvii s nadšením. I Matějova sestra Alenka. Už nad ním v tomhle ohledu tak trochu zlomila hůl, nevěřila, že vůbec může mít seriózní vztah. Vypadalo to, že se Sylvie pro život s Matějem narodila. Alenka jí tehdy doslova řekla: Tys ho zachránila.

A po svých posledních školních prázdninách si Sylvie našla práci, seriózní práci v jedné vlivné a perspektivní korporaci. Propadla té práci a propadla taky tomu potěšení, že může přispívat na domácnost. A začala se jinak oblékat. Ta nová Sylvie už pro svůj seriózní životní postoj potřebovala i vnější výraz, nejen v kanceláři, ale i v civilu. Okamžitě zestárla o deset let, ne pleť, ne oči, ne snad že by jí tělo ochablo, naopak, byla ještě pevnější, než když studovala, protože teď se pravidelně trápila ve fitness centru. Ale jestliže dřív byla erotickým snem mužů jako Matěj, teď se pomalu, ale jistě dostávala do kategorie mokrého snu učňů lačnicích zprznit vzdělanou reprezentantku vyšší střední třídy. Už žádné vyjídání ledniček, ani skákání na sedačce, ani rozmazané řasy. Ne, teď na večeri do restaurace za Matějem přišla vždycyčas, nikdy ne dřív, ale přesně v dohodnutou hodinu, protože se jí na ruce blyštily zbrusu nové třicetišestimilimetrové Rolex Datejust s černým ciferníkem.

A pak Matějův otec onemocněl a on za ním často dojížděl z Prahy do Brna a musel se o něj postarat. A Sylvie i přes svoje vytížení mu v tom obětavě pomáhala. Matěj žasl, jak se v ní zmýlil, jak se z té nedochvilné a divoké

studentky před jeho očima proměnila v ženu, všechno bylo mezi nimi jiné než na začátku, cítil, že se z toho počátečního pobláznění plného úzkosti stala láska, cítil, že Sylvie je ženou jeho života, nicméně to evidentně k jejich štěstí nestačilo. Matěj totiž potkal Kláru.“

„Cože?“ vykřikla hosteska C. „Vždyť takovou Sylvii chtěl! Vždyť si ji tak vychoval, vždyť ji tak svázal a postupně předělal v něco, co se k němu podle něj hodilo! Vždyť ona kvůli němu dobrovolně obětovala část dětství. Ona by se na něj měla vykašlat, a ne on na ni. To přece nemá logiku! To přece nejde!!!“

Arnošt přešel tenhle rozhořčený výlev hostesky C a omluvil se, že si musí odskočit. Na toaletách zvažoval, jestli to v tomhle bodě raději zcela neutnout, ale pak se přece jen k dívkám vrátil. Frivolní hosteska B už byla samozřejmě pryč, zbylé dvě ji omlouvaly, že musela skončit dřív, že se musí připravovat na nějakou zkoušku do školy, Arnošt po pravém důvodu té lži nepátral, ty dvě zbylé na něj naléhaly, že má rozhodně pokračovat ve vyprávění.

„Matěj poznal Kláru na akci firmy, kde pracovala Sylvie. Dal se s ní do řeči a pak ji o několik dní později pozval na oběd. Bavilo ho s Klárou mluvit. Měl pocit, že ho chce poslouchat a že ji skutečně i zajímá, co Matěj říká, a nečeká jen na příležitost, až stočí téma hovoru sama k sobě. A Matěj to celé bral na lehkou váhu, protože předpokládal, že jediné riziko pro jeho vztah se Sylvii by bylo opakovat tytéž vzorce, to znamená: najít si krásnou mladou a drzou studentku, jako

bývala Sylvie. Vůbec ho nenapadlo, že by Klára mohla znamenat nebezpečí, že by skákala na sedačce, ničila jeho sbírku vinylových desek, a i kdyby to nakrásně udělala, Matěj si byl jistý, že by ho ten pohled maximálně pobavil, spíš rozčilil, nejpravděpodobněji by jí ve svém bytě něco takového vůbec nedovolil vykonávat, protože představa Kláry skákající na sedačce se diametrálně odlišovala od vzpomínky na Sylvii skákající na sedačce. Nemělo to co dělat se stylem odrazu, zvolenou sukní či postavou. Zkrátka ke Kláře se něco takového vůbec nehodilo, a tak byl Matěj v její přítomnosti absolutně klidný a měl téměř čisté svědomí.“

„Hajzl,“ zavrčela hosteska C, dopila svou skleničku a postavila před sebe tu, co zbyla po hostesce B. Arnošt si toho nevšímal, taky řádně upil vína a pokračoval:

„Ten společný oběd byl zvláštní. Klára se živě zajímala o Matějův vztah se Sylvii. Matěj se nejdřív trochu zdráhal, ty dvě se znaly od vidění z práce, ale Klára naléhala, a tak jí ukazoval v galerii telefonu i společné fotky se Sylvii, mluvil o jejich seznámení, životě a o tom, jaká bývala a jaká je teď, jak se změnila. Matěj věděl, že by měl být vlastně šťastný, ale přistihoval se při tom, že ho ten úžasný Sylviin vývoj paradoxně znepokojuje a děsí. Klára Matěje ujišťovala, že to je přirozená fáze lásky, že má být na svou ženu pyšný, že by ji ráda poznala blíž. A pak s Matějem otěhotněla.“

„Kdo otěhotněl? Sylvie?“ zeptala se zmatená hosteska A.

„Ne, Klára, samozřejmě,“ odpověděl Arnošt tiše.

„Matěj ani pořádně nevěděl, jak k tomu celému došlo. Vždyt' ona se pořád zajímala o jeho vztah, o Sylvii, o podrobnosti jejich soužití, o jejich plány do budoucna. Něco Matěje na Kláře fascinovalo, pořád nevěděl přesně, co to je, každopádně jí byl na krátký okamžik posedlý natolik, že ji oplodnil. Musel to Sylvii vyklopit.“

Hosteska A dlouze pokyvovala hlavou, pak si přečetla jakousi zprávu na displeji mobilního telefonu a omluvila se, že má venku odvoz, a že až *Intermezzo* vyjde, a ona nepochybuje, že vyjde, určitě si to přečte a zjistí, jak to bylo dál. Arnošta to dost mrzelo, protože jestliže nejprve mluvil ke třem hosteskám, zůstala mu tam teď jen jedna. Což by tolik nevadilo, horší bylo, že jako první odešla ta nejhezčí z nich — frivolní hosteska B. Ta druhá, hosteska A, co se právě loučila, byla také hezká, ale ta, která tam s Arnoštem evidentně chtěla zůstat, hosteska C, byla vyloženě nehezká. A tak během dalšího líčení po ní pošilhával a upíjel víno rychleji a rychleji a snažil se z její vizáže vyextrahovat něco, co by ho lákalo, ale nedařilo se mu to a vůbec se mu nechtělo vyprávět, ale hosteska C byla dychtivá dozvědět se, jak to bylo dál, a tak Arnošt, s pečlivým důrazem na to, aby byl co nejstručnější, povídal:

„Matěj Sylvii popsal Klářino těhotenství jako neho-du, problém, který chce s ní jako se ženou svého života řešit. Jenže Sylvie mlčela, ještě ten večer se odstěhovala a brzy nato odletěla do Kanady.“

Hosteska C začínala tušit, že ji Arnošt bere s příběhem tak trochu na hůl.

„Počkej, počkej, počkej. Ona o něj nebojovala? Jí to bylo jako jedno? To mu aspoň na odchod nedala facku? Nechtěla si to s tou Klárou vyříkat? Vždyť jim zničila vztah! Nebo jí to přišlo vlastně vhod?“

Toho se Arnošt bál, tušil, že hlubiny ženské duše se nedají popsat lapidárně, tedy možná ano, ale nikoliv ženě jakožto posluchačce, dají-li se popsat vůbec a komunikativně. Pokusil se zatvářit tajemně, ale ve skutečnosti se na tu dívku hloupě šklebil.

„Jasně že to Sylvii nepřišlo vhod. Jasně že ji to ranilo a jasně že plakala, ale až pak, tajně, když ji neviděl. A bojovat o Matěje? Jaký argument asi mohla Sylvie předložit proti plodu v Klářině břiše? Mohla jich sesumírovat bezpočet, počínaje jejich fyzickou blízkostí, společnou vášní pro víno, synchronizovaným přetáčením, když v noci spí přitulení k sobě, stejným prahem dojetí a stejnou měrou osvětleného cynismu, se kterým spálili její kompletní sbírku knížek Paula Coelho, kterými Sylvii periodicky obdarovávaly škodolibé spolužačky, ale co je to proti budoucímu dítěti? Co je to proti zárodku života v břiše jiné ženy? Nic, nula, třesky plesky. Odjela do Kanady, dělala tam vzhledem ke svému vzdělání a schopnostem podřadnou práci pro stejnou korporaci jako v Praze, byt za daleko víc peněz, ale nebyla tam šťastná, to musí prozatím o Sylvii stačit.

Místo ní teď bydlela v jejich bytě těhotná Klára. Dala-li se Klára předtím označit za zvláště empatickou mladou ženu, těhotenství z ní udělalo až nesnesitelně

přecitlivělou bytost. Matěj byl z toho zoufalý, snažil se ji ze všech sil podpořit a pochopit, ale nechápal zhola nic. Bála se jezdit metrem, protože tam jezdí zlí lidé. Bála se jezdit po dálnici. Kdykoliv jeli na návštěvu k Matějovu otci do Brna, museli jet po okreskách. Každou noc ho několikrát budil její řev. Myslela si, že dítě v ní umřelo. Že přestalo dýchat, že mu netluče srdce, a ona se o tom nemá jak přesvědčit. Matěj se děsil dne, kdy přijde porod, ale když ten den nastal, Klára se zvláště uklidnila. Proběhlo to naprosto bez problémů. Matěj odstříhl malého Jiříka od Kláry, takové to show pro tatínky, symbolická pomoc porodní asistentce, Jiřík se brzo přisál a začal pít mlíčko, vyčerpaná Klára spokojeně usnula. Matěj zaplatil za to, že ušetřil zdravotnicím práci s přestřížením pupečníku a taky za úschovu pupečnickové krve, na tom Klára trvala, kdyby se v budoucnu miminku něco stalo, chtěla ji mít po ruce. A konečně se uklidnil. Noční můra s porodem odešla. Za tři dny si odvezl Kláru s Vlastíkem domů a...

„S Jiříkem,“ opravila ho hosteska C.

„Prosím?“

„Jiřík, řekl jsi Vlastík.“

„Ano, Jiřík, samozřejmě že Jiřík,“ opravil se netrpělivě Arnošt a napadl ho přitom elegantní zvrát. „Odvezl si je s Jiříkem domů a několik dní nato, když se vrátil z práce, našel Kláru mrtvou v kuchyni na podlaze.“

Pro hostesku C to nabíralo až příliš velký kalup. Rozhořčeně kroutila hlavou, zatímco Arnošt přemýšlel, jak to celé ještě víc zhustit, a hlavně nějak přesvědčivě

ukončit, jenže hosteska C se otřepala a začala ho bombardovat otázkami.

„Jak zemřela? Infekce? Laktační psychóza?“

Arnošt pokrčil rameny a během toho rychlého pohybu mu mozek pracoval na dvě stě procent.

„Snědla hrst lístečků z oleandru,“ hlesl přidušeně.

„Cože?“

„Hrst lístečků z oleandru. Ve Středozeří se tím hubí krysy. Říkali to v rádiu, když Klára vyskládávala nádoby z myčky. Uvědomila si, že jeden oleandr v terakotovém květináči mají na terase sousedi. Jen se natáhnout. Stačí dva lístečky a pro dospělého člověka je to jistá smrt. Klára si definitivně rozmyslela původní plán vypít dvě lahvičky náplně do elektrického odpuzovače komárů, ty odložila na ledničku, a snědla celou hrst lístků oleandru. A pak se tam dost dlouho svíjela v křečích. Matěj ji ale našel už našťastí mrtvou. Aspoň to příšerné umírání nemusel vidět. Aspoň toho ho ušetřila, a navíc se nezapomněla podložit ubrusem.“

Hosteska C třestila oči, tvářila se jako převrácená beruška, co se nemůže otočit ze zad zpátky na nožičky. Možná štítná žláza, napadlo Arnošta. Bylo jasné, na co se zeptá, a skutečně:

„A to dítě? Co Jiřík? Jiřík byl doufám v pořádku?“

Arnošt si povzdechl.

„V rádiu říkali: dva lístečky pro dospělého člověka, pro dítě stačí jeden. Udělala to, když spal. Asi odvar, nebo co, protože novorozenec rozhodně nespolkne žádný lísteček, ani kdyby mu chutnal.“

„Ale proč?!“ kroutila hlavou zděšená hosteska C.
„Nechala dopis na rozloučenou.“

„Jakej dopis? Co tam psala? Jak tohle někdo může vysvětlit? Jak něco takovýho může někdo ospravedlnit?“

A tady už Arnošt úplně pustil pumu z klece.

„Psala o bezvětrí, které co nevidět nastane. Psala o prchajících zvířatech. Psala o tom, že někdo co nevidět vypustí moře. Že ta chvíle nastává. Že ona to už viděla. Jak to vypadá. A nedovolí, aby to viděl její syn. Cizí člověk. Matěj pro ni byl cizí člověk. Cizí lidé byli vlastně všichni kromě ní a jejího syna. Žít znamená vidět tu hladinu mizet. Proto Matěje nechala žít. Psala o tom, že zvažovala, jestli mu dát ten oleandr do sálu. Zachránilo ho paradoxně to, že pro ni byl cizím člověkem. Jinak by ho ta pomatená kunda určitě taky otráвила.“

Arnošt zmlkl a s jistým druhem vyčerpání hleděl na hostesku C. Její zprvu zkroucený obličej se úplně vyžehlil, oči netěkaly, ale zůstaly zabodnuté někde ve vesmíru. Rty se snažily cosi vyslovit, ale žádný srozumitelný tón z nich nezazněl. Arnošt k ní naklonil hlavu. A ona to zopakovala:

„Proč se to jmenuje ‚intermezzo‘?“

Arnošt pokrčil rameny.

„Protože Sylvie se potom k Matějovi vrátila.“

Hosteska C jen kroutila hlavou.

„Jak spolu po tom všem mohli žít?“

Arnoštovi jí bylo najednou strašně líto. Hosteska C přece za nic nemůže. Litoval hostesku C a na sebe se

zlobil. Nic už na něj nefunguje. A katarzi si právem nezaslouží. Vztekle rozhodil rukama a skoro křičel.

„Já jsem vám to říkal! Nedá se to takhle vyprávět, ale já jsem to říkal! Nedá se to vyprávět lineárně. Já jsem vás varoval hned na začátku. Jen jsem říkal, že dobrá kniha musí začínat: Shoot me — tum du duuum duuuum... jako otvírák z *Abbey Road, Come Together*, to jsem říkal a tím jsem chtěl i skončit, nechtěl jsem nic vyprávět.“

Hosteska C položila oddaně ruku na tu Arnoštovu a ten předstíral, že se uklidnil.

„Chtěla bych to číst. Nebo aspoň slyšet. Chtěla bych o nich vědět víc. Tady už nám nic nedají, půjdeme ještě někam?“

Arnošt kývl.

„Jen si skočím pro tašku.“

Nechal hostesku C čekat u stolku a zmizel v šatně. Ve frontě si nadával, proč na ten večírek vůbec lezl. A hlavně proč o tom mluvil. Stokrát si to zakazoval. Není schopen o tom mluvit. Není schopen o tom psát. Není schopen psát o čemkoliv. To bylo Arnoštovi jednou provždy jasné. Stejně jako to, že *Intermezzo* nikdo nikdy nevydá. Minimálně Arnošt to nedopustí. Skrz věšáky pokukoval na hostesku C, která se narychlo voněla nápodobou Hugo Bosse z kabelky. Představil si, jak by se na ni asi tvářil tata. Co by na ni asi řekla Alenka. Pokusil se představit si hostesku C, jak skáče na sedačce. Přikrčil se a nenápadně zmizel zadním vchodem.

Arunit vždycky osobně jednal pouze
s majitelům nákladatelství. Yu-
daktovskij, která na knize pracu-
vala, kterou nikdo nevyhodil elek-
tronicky a odepudatoval, což je
la omilován ~~o jím~~ ^{A jím} k literární stej-
ní ~~stah~~ Dobroce o polu ani nemlu-
vili po telefonu. Arunit a podobně
to majitelé pohledel za všip,
all led, když sedí se svým náklad-
katelém, mluví s mím And ō o
Arnit, je si sto procentů jistý, že
se nákladatelství pracuje pouze a po-
uze jím samotným, a s nějaký-
ho ~~středně~~ ^{plivová} stáda státní alter ega-
redatoval, které spíš autor po mi-
ne připadají fatální nepochopení
obličích k němu a depudatoval

část první
lidé za oknem

1.

Když za sebou Arnošt doma zavřel dveře a otočil kolečkem bezpečnostního zámku nadoraz, chvílku v kuchyni hledal čistou skleničku, nebo aspoň nějakou PET láhev v ledničce, ale našel tam jen dijonskou hořčici, parmazán a zbytek rýže v krabičce, kterou si před několika dny přinesl z asijského bistra za rohem. Chvilku do ledničky ještě zíral. Bylo jasné, že žádná rozumná kombinace z tohoto spotřebního koše nevznikne. Stejně jíst v tuhle hodinu je nesmysl a ve srovnání se stavem bytu obecně to byl snadno řešitelný kout, v zásadě oáza pořádku v nekonečné Sahaře bordelu. V kuchyni to bylo vzhledem k oběma přeplněným dřezům nemožné, a tak se Arnošt napil přímo z kohoutku v koupelně. Potom ze sebe shodil oblečení, oblek vyvěsil, pratelný zbytek nacpal přímo do pračky a na třetí pokus ji zavřel. Taková příprava na praní. První fáze. Další fáze bude koupit prášek a pračku zapnout, jen si na to vzpomenout. Po krátké sprše se oblékl do županu, který ale vzápětí znechuceně sundal. Ještě jednou dvířka bubnu otevřel

a marně zkoušel, jestli dovnitř nedostane i ten župan, z čehož ho rozbolela hlava. Tak župan spolu se zhruba třetinou obsahu pračky vložil do koše na špinavé prádlo. Pračku zavřel tentokrát na první pokus a Öko Lavamat mu za to poděkovala pregnantním germánským kliknutím, jaké jen umějí v Rumunsku vyrobit.

Pohledem se vrátil ke koši na prádlo — jedné z prvních věcí, co do bytu přinesla Sylvie. Arnošt tehdy dost okázale protestoval. Okázale proto, že to byl počátek vztahu, byl rád, že Sylvie přece jen svolila, že se sestěhuje k němu do tohoto bytu. Protože Sylvie chtěla samozřejmě bydlet někde na Letné nebo na Vinohradech. Ale Arnošt se stěhovat nechtěl. Hlavním důvodem, který opakoval Sylvii jako mantru, byla křivka tendenčnosti, která se zejména na Letné blížila vrcholu. Každý v té době chtěl bydlet na Letné a byl za to ochoten se třeba i uskromnit. Podle Arnošta ale Letná v zásadě přitahovala všechno, od čeho chce mít rozumný člověk přiměřený, ne-li totální odstup. Být v dosahové, nebo ještě lépe nedostupné vzdálenosti od takové čtvrti je daleko výhodnější než být v jejím epicentru, vysvětloval Sylvii, v obklíčení jejích obyvatel, v pasti. Někdo tam možná cítí ducha liberalismu, vůni pohankových palačinek a polévky pho, podle Arnošta v tom oděru ale spíš dominují psí hovna a okázalost.

Sylvie musela dát tehdy Arnoštovi za pravdu, že i když je mladší než on a nevidí tyhle atributy genia loci Letné tak vyhraněně, chápe ho. Může se stát, že za pět až deset let názor změní a bude v tom postoji stejně